

Banffelighed indtræde ved alle disse Embeder og Bestillinger, forsaavidt Tillæget ligefremt er tillagt Embedet eller Bestillingen; men der gives en anden Klasse af Bestillingsmænd, der have nydt godt af Sædtillæget, men som ikke lade sig henføre under nogen af disse Bestemmelser, nemlig de Bestillingsmænd, der nu for Tiden lønnes af den saakaldte „samlede Sum“, der er stillet til Ministerierenes Raadighed. Jeg vil bede vel bemærket, hvorledes det forholder sig med disse samlede Summer. Det hedder i de paagjældende Lønningslove omtrent saaledes: Der stilles til Ministeriets Raadighed for dermed at lønne de og de Bestillingsmænd, de og de Bestillinger, efterfølgende Sum, hvoraf de to Femtedele, eller et andet vist bestemt Beløb, omskrives til Sæd. Meningen med disse Ord kan, naar man blot seer paa Ordene, ansees for tvivlsom, men ved gjentagne og utvivlsomme Fortolkninger, fremkomne deels gennem Statsrevisionens Bemærkninger og deels gennem Finantsudvalgets Betænkninger, foreligger det klart, hvorledes disse Bevillinger ere at forstaae, overeensstemmende med de Aftaler, der i sin Tid bleve gjorte mellem den paagjældende Minister og Finantsudvalget. Det Tillæg, der paa denne Maade fremkommer til den samlede Lønningssum, er Ministeren aldeles ikke bunden til at fordele forholdsmaessig efter de Lønninger, han afholder af den samlede Sum. Ministeren har fri Raadighed over Sædtillæget; han kan, om han vil, lønne 1 af de 50, der maaskee lønnes af den samlede Sum, med det hele Sædtillæg, der stilles til hans Raadighed, eller han kan fordele det efter sit Skjøn i Forhold til Lønningernes Størrelse eller efter andre Forhold. Det er endog ligefrem ved en Botering af Rigsdagen gjort gjældende, at dette er at forstaae i strengeste Forstand, idet man, da en Minister selv havde foreslaaet, at der til en vis Bestilling, hvis Lønning afholdes af den samlede Sum, skulde gives et paa Finantslovforlaget opført Sædtillæg, end ikke vilde gaae ind derpaa, men strøg dette Tillæg, ikke fordi man vilde nægte den Paagjældende Tillæget, men fordi der ikke derom kunde staae Noget i Finantsloven, idet Tillæget ikke var givet i Forhold til Lønningssummen, og fordi det maatte

være en Sag, som Ministeren efter eget Lykke afgjorde, om han vilde give et saadant Tillæg eller ikke. Det maa derfor under disse Omstændigheder, mener jeg, være aldeles klart, at det ikke her kan siges, at Tillæget er ydet Embedet eller Bestillingen; det er det netop ikke, og da der her i § 9 staaer: „Istedetfor disse forskellige Tillæg tilstaaes der de Embeder og Bestillinger, hvilke saadanne hidtil have været tillagte“, saa vil Følgen deraf blive, at det Sædtillæg, som er givet til den samlede Sum, ikke længere vil kunne udbetales, undtagen i ganske enkelte Tilfælde. Der henhører nemlig under „den samlede Sum“ enkelte Personer, som paa Grund af deres Ansættelse længere tilbage i Tiden, have gyldigt Krav paa at faae Sædtillæg; de ville faae det, men for det aldeles overværende Antal af Embeds- og Bestillingsmænd, der lønnes af „den samlede Sum“, vil Sædtillæget bortfalde. Efter min Overbeviisning har det nu slet ikke været Tanken at ville berøve disse Bestillingsmænd, hvoraf de Allerfleste have smaa Lønninger, det Tillæg, som de hidtil have faaet, men man har fæstet Diet saa stærkt paa det midlertidige Lønnings-tillæg og havt de Embedsmænd, der vare berettigede til at oppebære dette, saaledes for Die, at man har overseet, at det Tillæg, som gives til de samlede Summer, ikke lader sig henføre under de samme Regler. Sagen vil ingenlunde være ubetydelig. Jeg skal tage et Exempel. Ved Loven af 12te Januar 1858, § 9 er der stillet til Cultusministerens Raadighed en samlet Sum af 20,000 Rd., hvilket Beløb senere er blevet noget modificeret; deraf — hedder det — skulle 11,000 Rd. ansættes til Sæd, og nu nævnes der en heel Deel Bestillinger, som skulle lønnes dermed. Det Sædtillæg, som paa denne Maade er kommet disse Bestillingsmænd tilgode, har i det sidste Regnskabsaar beløbet sig til 5,000 Rd.; det er jo en stor Sum, om hvilken det vistnok kan siges, at den ikke er bleven ganske heldigt fordeelt ved just at falde paa dette enkelte Aar, men Bestillingsmændene faae da at trøste sig med, at de i dette Aar have faaet, hvad de i andre Aar have maattet savne, idet der siden 1858 ikke er ydet dem noget Sædtillæg eller kun et aldeles ubetydeligt. Jeg troer altsaa, at det